

Ambrosiusviering 1970

Misviering in de Sint-Godelieveabdij de Boeveriestraat Brugge (Slotklooster) in Brugge was een abdij van benedictinessen.

Toegang tot het klooster aan de Boeveriestraat,

De hoeve

Na de misviering
volgde een
koffietafel in de
ontvangstzaal bij de
Zusters.

Er kan niet vertrokken
worden zonder een bezoek in
de tuin en achteraan de
bijenhal

Aimée Lycke bij
de zusters

zuster Ida en
Lutgarda
en de familie
Maertens
1972

De Sint-Godelieveabdij heeft een speciale betekenis voor onze vereniging.

400 jaar lang duldde de Sint-Godelieveabdij geen nieuwsgierige blikken van buitenaf. Bruggelingen en andere passanten kenden enkel de lange, blinde kloostermuur.

We hebben respect voor de vierhonderd jaar geschiedenis die eind 2013 werd afgesloten toen zuster Sabien, de abdis van de abdij, de kloosterdeur definitief dichttrok. Het werd geen grote verhuis, neen ze hebben de meubels, de schilderijen achter gelaten. Haar toekomstwens voor deze plek is: “Moge elke bezoeker iets proeven van de liefde en de behoedzame zorg waarmee de monialen Benectinessen, door de eeuwen heen, gedragen

hebben voor elk voorwerp. Alles bleef er zoals het was, alleen de laatste 5 zusters zijn weg.

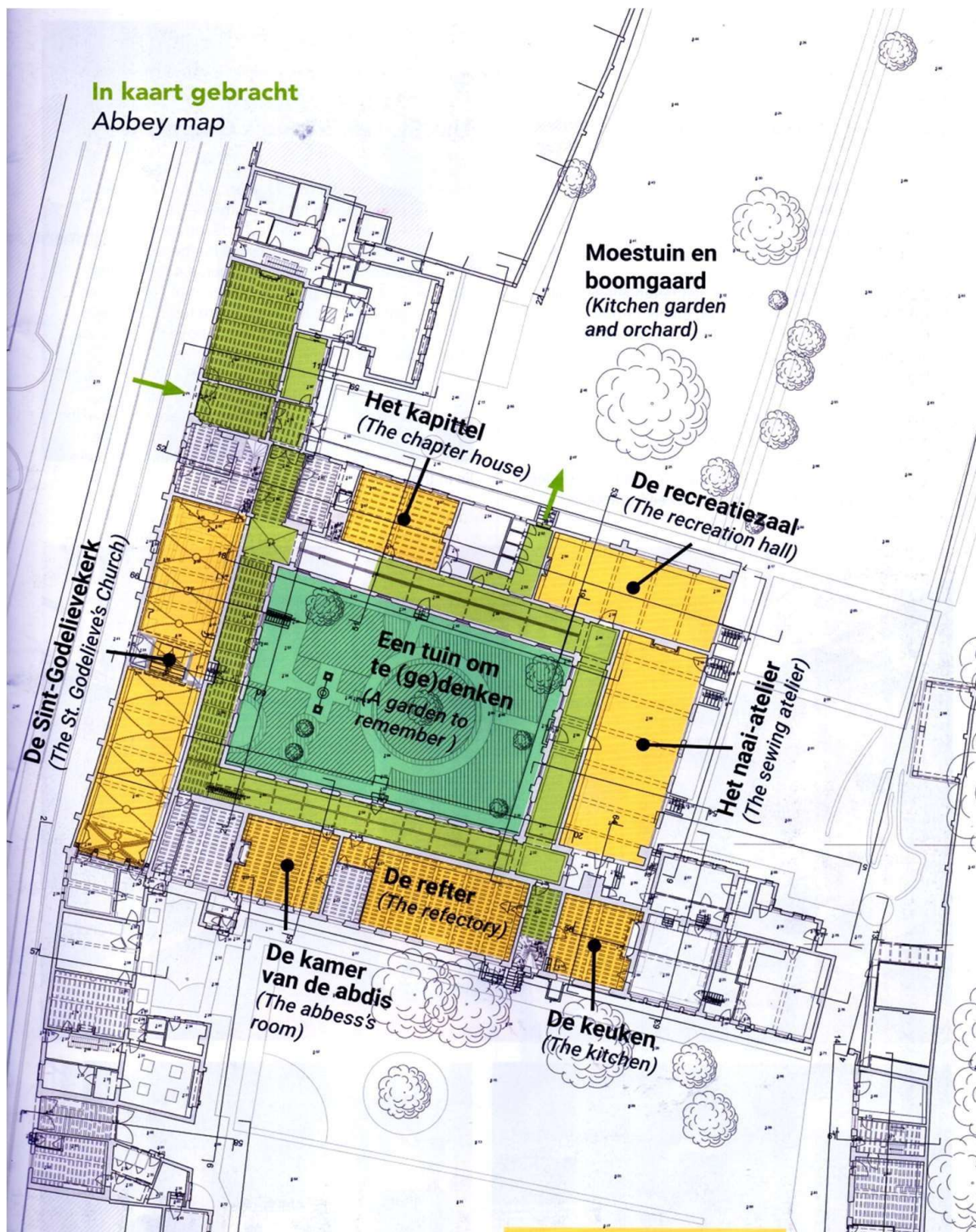
In september 2021 was het klooster een maand toegankelijk voor het publiek. Een uitgelezen moment om een kijkje te gaan nemen.

Het leven in de abdij.

De regel van Sint-Benedictus vat het mooi samen: Ora et labora, bid en werk. Het leven in de abdij is een sobere afwisseling tussen gebedsvieringen en het werken in de tuin; het atelier of de keuken. Er zijn 7 mismomenten op een dag met elk een specifieke naam: de lauden, primen, terts, sext, none, vespers en completeen. De zusters putten een inkomen met hun naai-atelier door het liturgisch textiel van vele kerken en kloosters in Brugge en omgeving te confectioneren, herstellen, wassen en strijken. De gebouwen omsluiten een rechthoek met binnenin een afgesloten tuin. Deze tuin is een plaats van bezinning. Hier bevindt zich een waterput, staan de vele kruiden voor de keuken en de gezondheid van de zusters en dient ook als kerkhof. Daarnaast hebben ze nog een grote moestuin en boomgaard. De zusters moeten zelfvoorzienend kunnen leven. Fruit en groenten komen van eigen kweek voor hun in hoofdzaak vegetarische keuken. De zusters brouwen hun eigen bier. In een rosmolen malen ze hun graan en bakken brood in een buitenoven (voor de brandveiligheid). Zuster imker zorgt voor de bijenkasten en dat er honing op tafel komt. Ze hebben een bescheiden hoeve met kippen, een koe en wat kleinvee.

Op deze luchtfoto zien we duidelijk: de moestuin komt tot dicht bij het concertgebouw. De pijl duidt de bijenhal aan.

De oppervlakte van hun terrein is bijna 2 ha groot. De zusters hebben een minimum aan personeel (lekenbroeders en -zusters) die werken vooral in die buitentuin.

De moestuin en de boomgaard waren dus de plaats waar een beperkt aantal mensen wel toegang hadden en ook een vorm van contact met de kloostergemeenschap.

Zo ging Albert Verhaeghe en de familie Maertens helpen aan de bijen, vooral het slingeren van de Dadantkasten.

Vanaf 1967 tot 1972 is de misviering ter ere van de patroonheilige opgedragen in de kapel van de Godelieven.

Vijftig jaar bijenhouden

De zusters benediktinessen, ter Boeviestraat, Brugge hebben vijftig jaar bijen gehouden. Het begon allemaal in 1929. Moeder abdis Giele vroeg zuster Lutgarde of zij iets van bijen afwist. Waarop zuster Lutgarde in alle eenvoud antwoordde: "Ik heb er geen schrik van". Maar moeder abdis vond dit antwoord onvoldoende en herhaalde haar vraag. Zuster Lutgarde herhaalde haar antwoord, er bij zeggend dat deze vraag weinig zin had gezien er in 't klooster geen bijen waren. Dan zei moeder abdis: "Ga eens naar de hof, langs de loge, en kijk daar eens of er niets veranderd is". Daar zag zuster Lutgarde haar eerste, in 't wit geschilderde bijenkast staan en dacht: wat is dat wit kastje daar waarin een waaruit de bietjes vliegen, en wat hangt daar aan hun pootjes, is dat zeem? Rap liep de zuster terug naar moeder abdis om te zeggen wat zij gezien had. "Vanaf vandaag", zei moeder abdis "zijt gij aangesteld om voor de bijen te zorgen".

Zuster Lutgarde leerde vlug wat moest gedaan of gelaten worden dank zij Pater Antonius, die nu en dan eens langs kwam. Ook zuster Cecilie en haar neef Gaston hielpen soms mee en gaven veel goede raad, want er waren intussen enkele kasten bijgekomen. Maar na een paar jaar kon pater Antonius niet meer komen, en Gaston, die in aMriakerke woonde, vernieuwde waar het nodig was de wasraten, gaf een een moerloos volk een nieuwe koningin, maar kon ook niet meer komen, omdat het zo ver van zijn huis was.

Maar de Heer liet de zusters niet in de steek, want intussen hadden zij de Heer Staf Theuninck leren kennen, en die kwam meehelpen en veranderen..... Hij gaf de raad en de inlichtingen om de mooie bijenstal te bouwen, de kasten ruim van de grond te zetten en in de goede richting, en er moest, achter de kasten, voldoende ruimte zijn om gemakkelijk te werken en alle gerief ordelijk te kunnen plaatsen. Gezien er voldoende plaats was, en de bijenweide de mogelijkheid er toe gaf, stonden er weldra tien mooie, in 't wit geverfde bijenkasten. Na een paar jaar honingraten uitsnijden, in brokken breken, een zuivere doek op een stramijn leggen en zo de honing uitduwen, werd ook de slinger aangekocht.

Intussen was ook zuster Ida imker geworden. Na het overlijden van de Heer Staf Theuninck werden de zusters geholpen door de Heer Aimée Lycke, en na diens overlijden heb ik zelf de zusters geholpen als dit gevraagd werd. Want, het gewone werk: voorjaarsonderzoek, zwermen scheppen, voederen enz..., daarvoor hadden de zusters niemand nodig. Zo was er eens een grote zwerm gaan hangen, hoog in een kastanjeboom van de vesting, dus juist buiten de kloostermuren. Die mocht natuurlijk niet verloren gaan. En weldra stonden daar, hoog op een ladder, gewapend met korf en bijenborstel, twee kloosterzusters een bijenzwerm te

scheppen. Als het karweitje afgewerkt was, stond daar, op veilige afstand natuurlijk, een groepje nieuwsgierigen dat getuige was van de blijdschap der zusters omdat die grote zwerm niet verloren ging. Ik ben zeker dat de mensen die dit zwemscheppen gezien hebben, dit langer zullen onthouden dan vele T.V. programma's.

Spijtig genoeg is dit alles nu voorbij. Zuster Lutgarde en zuster Ida hebben intussen de leeftijd bereikt welke belet de bijen behoorlijk te verzorgen, en er zijn, spijtig genoeg, geen jonge zusters die hun taak kunnen overnemen. Daarom zijn de bijen nu verkocht en staat de bijenstal leeg. Maar ik zal steeds het slingeren bij de zusters herinneren als een zeer bijzondere dag. 's Morgens vroeg, werd in het washuis dat zo'n vijftig meter van de bijenstal is gelegen, alles in gereedheid gebracht: twee ontzegelstellingen, een tafel waarop een zuster alle propolis van de geslingerde raten zal afkuisen, de slinger met de honingzeef onder de kraan en onder de honingzeef de pot om de honing op te vangen. Verder langs de muur: drie grote stenen kruiken en een rek om de ramen op te hangen. In de bijenstal ligt de roker klaar met enkele rollen op maat gesneden geribt karton en lucifers. Op de eerst te slingeren kast liggen handschoenen en kapruin. Juist buiten de bijenstal staat de kruiwagen met daarop een grote koffer. We begonnen steeds om half tien, en om tien uur hadden de vier zusters in het washuis elk zijn taak: twee zusters ontzegelden, een draaide de slinger, en de vierde zuster schraapte de propolis van de raten. En telkens als ik met zuster Ida de koffer met de honingraten in het washuis bracht zeiden wij hoe zwaar hij was. 's Middags, na het eten, terwijl de zusters wat rust namen, zat ik naast de slinger. "Niet in slaap vallen" zei zuster Ida, "de pot zeem zou kunnen overlopen". Om twee uur herbegonnen wij, 's avonds waren wij moe maar blij om de oogst. Een mindere oogst was steeds de schuld van de slechte zomer. Elk goed imker zegt dat, een mindere oogst mag nooit zijn schuld zijn.

Dat de vijftigste verjaardag het einde van de imkerij bij de zusters zou zijn heb ik nooit gedacht. Het is wel spijtig.

Het is zo stil in de kloostertuin,
en zelfs de zachte tred van een zuster,
die geniet van de geuren uit de lindekruin
belet niet, dat ge 't zoemen van de bijen hoort.

De bijen, zorgeloos door 't vele werk,
vliegen hoog en haastig elke richting uit,
langs de toren, over het leien dak der kerk,
ze zoemen lovend God, en kijken naar de zon.

Wie alleen aan 't rijgeluid der wegen went
kent niet de rust der stilte, die hij mist,
van de kloostertuin, die vertikaal geen grenzen
kent,
van de merel, die stil, een worm de grond uittrekt.

Albert Verhaeghe

Hendrik is in 1979 lid geworden en heeft de bijen van de abdij van Sint Godelieve overgenomen. Hij werd geholpen door Charles Deschryver die niet ver daar vandaan woonde. Zo belanden de bijen op ver Assebroek. Hendrik verongelukt in 1980 bij een levering van een zware houtbewerkingsmachine.

Maaltijd in Parochiaal centrum Sint Baafs

